Ч. 14. Середа 2 лютого (20 січня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостwах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

70 засідане I. сесиї IX. періоду.

Суботнїшне засідане сойму відкрив п. Маршалок краєвий о год. 10½ перед полуднем.

Перед приступленем до дневного порядку відчитали секретарі зголошені внесеня і інтерпеляциї. Між внесенями заслугує на увагу внесенє пос. дра Старжиньского о зміну статута краєвого в тім напрямі, що крім Маршалка краєвого і I. заступника его, іменованих Є. В. Цісарем, має бути до проводженя в соймі вибираний соймом на кожду соймову каденцию другий заступник краєвого Маршалка.

Пос. Біс мотивував внесенє о будову мосту на ріцї Ленґу пов. Кольбушова.

Інтерпеляциї: п. Т. Старух в справі надужитя ради шк. окр. в Бережанах до шкільного окр. інспектора; п. Куровець в справі протяганя полагоджуваня рекурсів внесених против громадских виборів в Хотини, Тужилові і Петранцї.

Переходячи до дневного порядку відложено першу точку, а то справоздане в предметі зізнаня пов. репрезентациї в Н. Торзі на затягнене 100.000 К позички на шпиталь, з причини неприсутности справоздавця п. Онишкевича. З другою точкою розпочало ся продовжене буджетової дебати.

Як ґенеральний бесїдник за ухваленем рубрик IV., V., VI. забирає голос п. Бандровский. Бесїдник висказує вдоволенє з причини, що велику часть буджетової дискусиї заповняли шкільні справи. Є се доказом, що суспільність тими справами інтересує ся, а пожиток той, що внаслїдок шкільних дискусий 1908 р. відбуло ся кілька анкет, які виказали, що заміти підношені в соймі, були оправдані. На жаль темпо анкет є дуже повільне. Шкільництво поступає у нас нормально і поступ справді видко, однак є ще богато громад без шкіл, а там, де они є, се переважно школи низшого типу. Те, що каже п. Цєньский, аби закладати більше-клясові школи аж тоді, коли скрізь будуть одноклясові, являє ся рішенєм справи при зеленім столику, а житєві інтереси такої проволоки не терплять.

На двоякість типів в краю загально нарікають. На анкетах одноголосно піднесено гадку за зближенем обох типів, однак рада шк. краєва нїчого в тім напрямі не робить. Відносно до доповняючої науки, то уся та справа є дуже забагнена. Виділові школи також не є добрі, а молодіж, що з них виходить, не має підготовленя до практичних заводів. Будова шкіл виказує велику марнотратність 10-мілїонового фонду будови шкіл. Реферат будови шкіл в раді шкільній краєвій є ведений невідповідно до потреб населеня. Будовы ведуть неквалїфіковані підприємці, так що будови по кількох роках вимагають нових інвестиций.

Учительскі права, то збір неоостач па поли прав і обовязків. Бесїдник коротко реєструє ряд домагань підношених учительством, які як найскорше треба полагодити.

Відтак звернув ся бесїдник до закидів українських послів.

Відділенє обох народностий всхідної части краю неможливе. Громади рішають автономічно про викладову мову, а через обовязковість науки другої мови меншість має запевнені свої права. Колиж закон не дозволяє на закладанє окремих шкіл для меншостий, то такі школи повстають з приватної ініциятиви. Таким товариством у Поляків є T. S. L., але оно не займає ся польонізацією, тілько творить школи для поважних польских меншостий. Нехай і Русини такcамо поступають, а не тілько не стрінуть перешкоди, але буде се навіть в дусі стремлїнь польскої суспільности. Що-до науки польскої мови в руских школах то: 1) руский нарід — як бесїдник думає — бажає собі єї мимо того, що рускі посли говорять инакше,

2)

ПІРАТ.

З анґлійского — капітана Марриятa.

(Дальше).

— Диви, Юдито, масса Едвард жиє, він видко не умер — скрикнув Коко, засьміявшись з свого щасливого винаходу і забуваючи в тій хвили їх майже безнадїйне положенє.

Дитина того незвичайного неживого, на ново оживлена, почала поволи приходити до себе і по кількох хвилях сильно вже ссала палець.

— Видиш, Юдито, як то смакує масса Едвардови — говорив Коко — сси лиш масса Едварде, Коко має десять пальців, масса Едвард може довго ссати, заки всї будуть сухі.— Але дитина була вже вдоволена і заспала на руках Юдити.

— Будь такий добрий, Коко, піди і поглянь знов, що там дїє ся — сказала Юдита.

Мурин знов висунув ся і почав розглядати ся по мори.

— Нехай менї так Бог помагає, тепер Юдито здаєть ся менї — нї, таки справдї бачу якийсь корабель — скрикнув Коко радістно.

— Ох, слава Богу — відповіла Юдита слабим голосом, але так само з радостию — коли, так то масса Едвард не умре.

— Нехай менї так Бог помагає, корабель плине до нас — говорив Коко і немов би вернула ся єму наразі его попередна сила і рухливість, вилїз на верх перегородки, сїв там підігнувши ноги і почав махати своєю жовтою хустиною, в надїї, що зверне тим увагу моряків на себе. Він бо знав, як легко можна недобачити на розбурханім мори розбитий корабель, який від часу до часу заливають филї.

Щасливий случай хотів, що корабель — а то була фреґата — плив просто в напрямі розбитого корабля, хоч варта на горішних щоглах ще его не бачила, бо глядїла лише на овид. По якійсь хвилинї наше мале товариство на розбитку опинило ся перед новою небезпечностию: мусїло побоювати ся, що фреґата розібє его, бо віддалена лиш кілька мінут, не бачучи їх, плила розпорюючи филї скоро і нестримно. Коко кричав з цїлої сили і тим на щастє звернув увагу людий, котрі саме стояли на передній кінци корабля і заходили ся, аби поставити трикутне вітрило на продовжене передної щогли.

— Сильно на право! -- роздав ся в однїй хвили приказ.

— На право! — була відповідь з покладу і в однїй хвили повернула ся керма і фреґата змінила напрям свого ходу.

Горішнї додаткові вітрила опустили ся, переднє вітрило дрожало, а середуще надуло ся, коли фреґата обернула ся і підплила під розбитий корабель, котрий опинив ся під носом фреґати, але так сильно хитав ся па білій пінї розбурханої води, що Коко лише з великим трудом, чіпаючись руками і ногами вистаючого кусника щогли, міг удержати ся па верху перегородки.

На фреґатї зробив ся рух, спущено човно і за яких пять мінут Коко, Юдита і дитина були освободжені з свого страшного положеня. Бідна Юдита, що серед цїлої тої грози держала ся лише задля дитини, віддала єї офіцирови, котрий поміг їй з човна висїсти і сейчас зімлїла. Так винесли єї моряки на корабель. Коко скоро лиш опинив ся на безпечній лавці човна, спершу дико розглядав ся довкола себе, а відтак вибухнув голосним, скаженим сьміхом, котрого не можна було перервати і котрий був одиноков відповідию на всї питаня моряків. Відтак зімлїв так само як Юдита і ним займили ся корабельні лїкарі.

II.

Старий кавалєр.

Вечером того самого дня, коли дитина і муриньска пара були уратовані з розбитого корабля, сидїв пан Ведерінґтон при Фінсберіоквер сам один в своїй їдальни і був цікавий, що стало ся з „Черкесом" і чому він не дістав доси нїякої відомости о приїздї того корабля. Пан Ведерінґтон, як ми саме сказали, був сам один: перед ним стояв портвайн і хелєс а хоч на дворі було досить тепло, то однак в печи горів огонь, бо як пан Ведерінґтон говорив, такий огонь спричиняє приємні чувства. Приглянувши ся якийсь час стели своєї комнати, на котрій очевидно не було нїчого цікавого і нового, налив собі нову чарку вина і

і 2) Поляки навіть в експонованих школах радо піддають ся примусови науки руской мови, бо ані одні ані другі без знайомости другої мови не можуть обійти ся. Врешті з помочию пословиці „inter arma silent Musae“ виказав бесідник українським послам, що повинні сидіти тихо, бо те, що они хотять здобути, можна осягнути лише в спокійній атмосфері.

Вкінци бесідник перестерігав край, щоби не приймати більшої участи держави в видатках на народне шкільництво, бо й без того центральне правительство дає відчувати свій вплив, більше як краєве правительство. Відтак забрав слово справоздавець V. рубрики (Шкільництво) п. Козловский.

В подрібній дебаті відкинено петиції „Труда“ і „Сили“ о запомоги та ухвалено IV. рубрику після прелімінаря.

По полагодженю наглячих внесень, засідане замкнено о год. 2·15.

Вчерашне засідане сойму задля малої участи послів розпочало ся аж по 11 годині перед полуднем. По відчитаню вплив́ів мотивував п. Кивелюк своє нагляче внесене, домагаючи ся візваня правительства, аби побільшило етат технічної служби в Намістництві відповідно до дійстної потреби, а також аби в міністерстві публичних робіт установлено технічних референтів і технічний персонал, обзнакомлених з відносинами східної Галичини і знаючих добре руский язик в слові і письмі, так, щоби могли полагоджувати справи внесені в тім язиці.

По ухваленю наглячости передала палата то внесене комісиї адміністрацийній. Відтак приступлено до дальшої буджетової дискусиї і по промовах цілого ряду послів, принято цілий буджет на р. 1919.

Дальше полагодив сойм петиції і запомоги, а відтак ухвалив в другім і третім читаню такий фінансовий закон:

На рік 1910 установлює ся видатки фонду краєвого в 58,000.000 К, а доходи власні того фонду в сумі 25,000.000 К. Недобір має бути покритий додатками до податків і затягненем позички в висоті 13,000.000 К. На тім о год. 2½ по полудни п. Маршалок замкнув засідане і назначив слідуюче на нині рано.

Н о в и н к и.

Львів, дня 1 лютого 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** С. В. Цісар іменував старосту Йосифа Несьоловского референтом справ адміністрацийних і економічних в галицкій краєвій Раді шкільній. — П. Міністер справедливости переніс управителя вязниць в краєвім суді карнім в Кракові Вячеслава Пржібіля до Самбора. — Гал. дирекция почт перенесла офіцияла почтового К. Стацовского із Станиславова до Львова.

— **З жіночої ґімназиї** С. С. Василиянок у Львові. Подає ся до відома П. Т. родичів і всіх інтересованих, що управу приватної жіночої ґімназиї СС. Василиянок у Львові при улици Длугоша ч. 17 перенияв з днем 31 січня с. р. проф. Юліян Левицкий, ц. к. професор акад. ґімназиї.

— **Дрібні вісти.** Др. Евген Олесницкий виїхав — як доносять з Відня — з припорученя лікарів для поратованя здоровля на Рівієру. — Заповіджені в Тернополи на день 12 лютого вечерниці „Ярославни“ не відбудуть ся з причини, що саля „Бесіди“ занята того дня в инший спосіб. — З Винник доносять, що там ще дня 24 січня вийшла з дому тамошного столяря Йосифа Войнаровича 82-літна старуха Генриха Юстіян і доси не вернула. Старуха єсть сліпа на одно око і була убрана в сіре футро з соболевим ковніром. — До контори фірми Шенкер і Ска в Білграді вломили ся вчера якісь злодії і забрали 10.000 франків готівкою, а крім того ще й цінні папери. — По Львові крутить ся вже від довшого часу якийсь мантій, котрий каже, що називає ся Володимир або Володислав Ґрабовский і предкладає всіляким фірмам машинову оливу на продаж, бере відтак задаток і щезає без сліду. — До замкненого помешканя Анни Левко при ул. Яновскій ч. 26 вломили ся в суботу злодії і вкрали мужеске пальто, баранкове футро, одіне, чоботи, черевики і коц, все разом вартости 160 К. — Декотрі львівскі газети доносять, що судові лікарі сконстатували у редактора Демянчука, котрого набив пос. Старух, лиш легке ушкоджене тіла і справа в наслідок того може прийти лиш перед суд повітовий секция III.

— **Огні.** В магазині книгарні Г. Альтенберга при пл. Марийскій заняло ся в суботу по полудни дерево зложене там під печию, а від него заняла ся шафа з книжками. Огонь спостережено аж в хвили, коли шафа з книжками стала вже в полумині. Завізвана сторожа пожарна загасила небавком огонь. Шкода єсть досить значна. — В комнаті, котру заменкув посол Вітик, випав оногди з печи вуглик, від котрого заняв ся поміст. Завізвана сторожа пожарна небавком огонь загасила. — В Мшаници тернопільского повіта згоріла дня 26 січня тамошна горальня, що належить до п. Северина Вайєгляза. Шкода єсть дуже значна, а була обезпечена на 27.000 К.

— **Шпігуньства без кінця.** В Сокали арештовано 23-літного Ів. Новосьолова, що подав себе за дезертира пограничної сторожи. Доходженя ствердили, що Новосьолов прибув до Галичини задля шпіґуньства. В слідстві признав ся до того, оповідаючи, що капітан Архіпов вислав его до Галичини слідити рухи війск, військові уладженя і т. п. Каже, що він з фаху фотограф, але на ділі не є мабуть фотографом. Новосьолов крутив ся вже минулого року по Галичині і мешкав довший час в Сокали, де говорив, що є військовим дезертиром. Був навіть арештований, однак з недостачі доказів его увільнено. В ночи на суботу відослано арештованого до слідчої вязниці карного суду у Львові.

— **Влом без успіху.** До каси уряду митового на двірци зелізничім у Львові вломив ся в неділю вечером якийсь злодій, що очевидно не мав щастя. Мимо того, що будинку, де міститься ся каса, стереже як день так ніч сторож, а крім того патролює ще і поліция, злодій міг таки добути ся до каси. Користаючи з того, що то неділя і що в бюрах того уряду нема по полудни нікого, злодій отворивши витрихом входові двері до того уряду, розбив відтак деревляну раму від зелізних дверий, замикаючих комнату каси. При помочи свердла удало ся ему розбити стіну вертгаймівскої каси, але до тресору, де було 75.000 К золотом і банкнотами, не міг дістати ся. Зі злости, що ему злодійска штука не удала ся, наробив лиш в канцеляриях страшенного непорядку і щез.

— **Репертуар руского театру в Станиславові.** (Саля тов. ім. Монюшка. Початок о год. 7½ вечером). Білети продає раньше на всі тоті вистави „Народна Торговля“, а в день представленя від год. 6 вечером каса театру.

В середу дня 2 лютого с. р. „Панна штукарка“, штука в 3 діях Володского.

В четвер дня 3 лютого с. р. Madame Butterfly, японьска опера в 3 діях Пуччінія.

† **Померли:** Ядвига з Грицикевичів Бачиньска, жена ґімназияльного учителя в Перемишли, померла дня 22 с. м. у Вязівници коло Ярослава в домі родичів. — Іванна з Перфецких Шашкевичева, вдова по пароху у Куропатниках, упокоїла ся в 62 року житя по довгій а тяжкій недузі дня 29 січня с. р. в домі свого зятя о. Гучковского в Скнилові. — Павло Контурович Матковский, уч. IV кл. руской ґімназиї в Перемишли, помер дня 26 с. м. по короткій недузі. — Олександер Сьмішкевич, почт. офіциял в Перемишли, упокоїв ся дня 27 с. м. в 36 р. житя. —

почав відтак ще вигіднійше розсідати ся. Розщіпнув ще дальші три ґузики своєї камізольки, підсунув перуку на голові і відвязав підвязки від панчіх на литках, котрі, як ему здавало ся, трохи его тиснули. Ту важну роботу доповнив тим, що притягнув до себе два побіч стоячі крісла і поклав на одно з них ноги а о друге опер ся раменами. Що не доставало Ведерінґтонови до цілковитого щастя? Він тішив ся повним здоровлем, спокійною совістю, мав річного доходу 8000 фунтів.

Вдоволений тим, що так вигідно пристроїв ся, попив пан Ведерінґтон свого портвайну, відставив відтак чарку на бік, опер ся о поруче крісла, схрестив руки на грудях і відтак вигідно лежачи почав знов роздумувати, що діє ся з „Черкесом“ і чому він не появляє ся.

Полишім его в тих роздумуванях і між тим познакомим читача лінше з его особою.

Отець пана Відерінґтона був молодшим сином одної з найстарших і найгорднійших родин західного Йоркшіру. Після принятого звичаю такий шляхотский молодший син повинен був вибрати одно з чотирох звань, а іменно: войско, морядство, зване правниче або духовне. Іти до войска було для него неможливо, бо — як він казав — то річне маршироване було цілком неприємне; морядство також ему не припадало до вподоби, бо серед тих всіх бур і при сплеснілім хлібі не можна було навіть думати о якій такій вигоді; правниче зване було також не для него, бо тут мусів би він безнастанно бороти ся з своєю совістю, ніколи не був би певний, що є добре а що зле, а то знов річ дуже невигідна; а остаточно і церков відкидав, бо его уява при думці о духовнім званю наводила ему на думку скупі доходи, яко нерозлучність з тим званєм, а всьо то були річи, котрі радше всьо инше могли чоловікови подати, гілько ніколи вигоду.

На превеликий страх цілої своєї родини не вибрав він ні одно з тих благородних звань, а приймив предложене одного старого вуйка, що спроневірив ся всім основним правилам родини, а котрий жертвував ему місце в своїй фірмі і обіцяв ему, що зробить его своїм спільником, скоро він лиш на то заслужить. Наслідок був такий, що его своякн, обиджені, відрекли ся его і ніхто з них ніколи о него не спитав; він був отже цілковито відпиханий від родини і всі оминали его як зараженого. Але як небудь було, наш Відерінґтон старший взяв ся пильно за своє діло, став по кількох літах спільником а по смерти свого старого вуйка побачив себе паном хорошого маєтку, котрий крім того виказував по скінченю року не аби яку надвишку доходу. Отже пан Відерінґтон старий купив відтак дім у Фінсберіксквер і уважав відповідним розглянути ся тепер за якоюсь женщиною.

Позаяк мав все ще богато до гордости своєї родини, постановив не занепащувати чистоти відерінґтоньскої крови і не брати жінки з Катітонстріт або з Мінссінґ-Лян[1]; тому вибрав, присьвятивши богато часу і труду на свої розсліди, дочку одного шкоцкого графа, котрий з не меньше як лиш з девятьма дочками в однім повозі приїхав з Лін до Льондона, саме в тім намірі, аби шляхоцку кров вимінюти на гроші. Пан Відерінґтон був незвичайно щасливий, що міг по перше виступати в тій честній родині яко жених, а відтак, що міг до вподоби вибирати споміж девятьох леді, котру схотів. Єго вибір упав на блідоволосу, синьооку, трохи рябоглицю, дуже велику дівчину, котра впрочім не зле виглядала, а на родиннім синсї всіх дочок займала четверте місце. Отже з того подружа мав пан Відерінґтон потомків, насамперед дочку, яку назвали Моґі а котру наші читателі пізнають вскорі яко сорок сімлітну панну, а відтак сина, пана Антона Александра Відерінґтон, есквайра (шляхтича), котрого ми лише що помітили в дуже вигіднім положеню, але в дуже мрачній задумі.

Пан Відерінґтон старший намовив свого сина, аби віддав ся купецкому званю і той як послушний син заходив кождого дня раз до купецкої контори свого вітця, не займаючи ся впрочім інтересами, зробив таки для себе відкрите щасливе, що чейже его отець був скорше на сьвіті як він, значить ся иншими словами, що его отець мав цілу купу гроший, які після всіх правил природи припадуть колись ему в спадщині.

(Дальше буде).

---

[1]) Катітонстріт, Мінссінґ лян — улиці в Льондоні.

В Порто Рове номер генер. Вільг. Райнлендер, властитель 24 (коломийского) п. п. в 80 р. житя.— В Грас в департаменті Морскі Альпи у Франциї, помер францускиї повістеписатель Едвард Род.

— **Рідкі гості в Підберезцях.** Село Підберезці, де парохом єсть о. Евг. Шухевич, а головно тамошна, недавно тому величаво у внутрі викінчена церков, гостили — як доносить о тім „Діло“ — рідких гостий: саского князя (брата саского короля) Макса і Є. Екец. Впреосьв. Митрополита Гр. Шептицкого. По полудни нарід зійшов ся, як звичайно, на вечірню і битком заповнив велику церков, прийшли також гості о. пароха: крилошанин о. Чапельский, др. Федак, проф. др. Брик, артист-маляр Сосенко, що в осени скінчив мальовати сю церков, дир. Борковский і брат господаря проф. Волод. Шухевич. Поки почала ся вечірня, весь нарід в церкві — від дрібної, чистенько поодяганої шкільної дітвори до старих дідуєїв і бабусь — сьпівав коляди одну за другою, аж далеко, може геть поза село, гуділо якимсь в одно злитим набожним гомоном, котрого й не почуєш деинде, як хиба тілько на селі. Вже починає ся й вечірня. Аж ось бистро заїздить перед церков екіпаж, а з него висідають Є. Екец. Митрополит зі своїм достойним гостем князем Максом. Широкою, рівно утриманою в церкві улицею перейшли високі гості перед царскі ворота і помолившись, усїли на приготовлених фотелях та вислухали вечірні аж до кінця. Кн. Макс з книжкою в руці уважно слідив хід богослуженя, котре очивидно розуміє. Гарний спів всіх зібраних у церкві справляв дуже користне враженє на гостях. Після вечірні оглядали церков, а особливо мальовило. Оригінальний народний стиль орнаментики, а візантийский стиль образів звертав на себе увагу і викликував похвали для артиста. З церкви пішли гості на приходство, де гостинна господиня приладила перекуску. При столі достойні гості, довідавши ся, що в хаті сьвяткують також рідке сьвято іменин 87-літної бабці (матери п. Шухевичевої), складали старенькій желаня, а Его королівска високість саксоньский князь з приємним здивуванєм почув з уст старенької бабці цілком правильну німецку мову. Предметом дальшої розмови довго ще була церков і єї мальовило, при чім п. Сосенко почув знов неодно слово похвали, а гості довідались від о. господаря, що ті похвали в немалій части належать ся також і жінонці артиста, котра єму помагала мальовати, і то зовсім не найдрібнїйші річи (на жаль не було єї сим разом в Підберезцях). Опісля одні гості разом з Екец. Митрополитом і з кн. Максом від'їхали до Львова кіньми, другі лишили ся до вечірного поїзду, щоби бути ще в місцевій читальні, де др. Брик мав короткий виклад з історії Руси.

— **Кровавий багнет.** Звістна справа Гофріхтера у Відни і процес Боровскої в Кракові піддали темат до широких розговорів особливо в кругах правничих, в котрих інтересують ся особливо тим, чи можна когось засудити на смерть лиш на основі самих познак злочину, промавляючих в некористь обжалованого, коли ані він сам до злочину не признає ся ані нема ніяких сьвідків, котрі би неоспоримо злочин его потвердили. Майже всі познаки промавляють за тим, що Боровска убила Левицкого, але сьвідків на то нема і она сама до того не признає ся. Отже чи винувата она чи ні? О сім процесі розписали ся тепер широко навіть заграничні ґазети а декотрі віденські виступають досить остро против предсідателя трибуналу, рад. Блонаровича, за то, що він безвзглядно і остро виступав против Боровскої. На доказ, що на основі самих познак не можна ще нікого безусловно засудити а тим більше на кару смерти, розповідають слідуючу історию о кровавім багнеті:

Якийсь вояк здезертирував з войска а втікаючи, біг через поля і сіножати. Передовсім старав ся о то, щоби позбути ся свого мундуру, котрий би его міг зрадити, або бодай єго якось закрити. Случайно стало ся так, що він втікаючи, попав ся на якогось сплячого чабана, котрий лежав на розстеленім кожусі і хропів. Він не рушив ся і тоді, коли вояк витягнув зпід него кожух, щоби в него убрати ся. Скинувши з себе кабат і відкинувши багнет, вояк втік в кожусі і пропав. В кілька годин опісля знайшли чабана неживого, цілого в крови; ціле тіло мав поколене багнетом а коло трупа лежав мундур і закровавлений багнет дезертира. На другий день зловили того вояка в однім селі, недалеко місця убийства, а що він мав на собі кожух убитого, то се був чей найліпший доказ, що він убив чабана, щоби убрати ся в его кожух. Іншого і яснійшого доказу вини того вояка чей не можна було поставити і о то его обжалували і мали поставити перед суд. Але заким ще прийшло до розправи, обжалований знайшов якийсь спосіб, що повісив ся в своїй келї, а тим самим поставив новий таки безсумнївний доказ своєї вини. На тім справа для суду закінчила ся.

В якийсь час опісля номер коршмар в тім селі, де згаданий чабан пас громадскі вівці. Коли він вже умирав, призвав ся, що то він убив чабана. Він жив з тим чабаном у вічній ворожнечи і на короткий час перед тим так був дуже з чабаном посварив ся, що коли побачив его сплячого на земли, а коло него войсковий мундур і багнет, то его взяла така злість, що він вхопив багнет і колов ним лежачого, де попало, аж той облитий кровю віддав Богу духа. Бідачиско вояк зовсім був невинний, але на свою оборону не міг нічого сказати; він видів, що его не мине кара і він зі страху перед смертию з руки ката, сам собі житє відобрав.

Отся історія може дійстно послужити за доказ, що після самих познак годі ще когось на кару смерти засудити. Але возьмім тепер і на відворот: припустім, що Боровска умираючи признала би ся, що то таки дійстно она Левицкого убила — щож тоді? Якеж значінє мали би тоді тоті овациї, тоті цьвіти ба й гроші, які убийници приношено в дарунку? Чи справедливе було би тоді то обуренє якогось віденьского ґазетника на предсідателя трибуналу за то, що він справу зі свого становища трактував остро.

Телеґрами.

Ченстохова 1 лютого. Після вісти, яку одержав Kur. Częst., арештовано в Катеринославі якусь женщину, при котрій знайдено сто кількадесять перел і инші дорогоцінности походячі з обікражі чудотворної ікони Пречистої Діви.

Константинополь 1 лютого. Палата послів ухвалила провкт закона, даючого правительству повновласть до обнятя запоруки за заплачене за будову 4 контрторпедовців, котрі мають бути вибудовані зі складок.

Петербург 1 лютого. Всеросийский клюб виступив енерґічно против відозви німецких професорів в справі Фінляндиї. Рада клюбу постановила поступати в тій справі в порозуміню з иншими націоналістичними орґанізациями.

Петербург 1 лютого. Онегди пос. Львов виголосив в Москві відчит о справі національній і виступив дуже остро против урядового патріотизму. За подане зміcту того відчиту засуджено росийску ґазету „Утро Росиї“ на 500 рублів кари.

Атини 1 лютого. Драгуміс обняв крім президиї кабінету теку міністерства скарбу дефінітивно а теку міністерства справ внутрішних тимчасово. Нові міністри з виїмкою міністра справедливости зложили вчера вечером присягу в руки короля.

Ню-Йорк 1 лютого. В Прайнеро (Кольорадо) настав вчера вечером в копальни „Colorado Tuel and Iron Comp.“ вибух; 8 гірників згинуло а звиш 100 єсть засипаних.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, $5·\underline{50}$, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.

*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, $10·\underline{30}$.

З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.

*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), $9·\underline{44}$, $6·\underline{29}$*), $11·\underline{55}$*)

*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) $9·\underline{28}$, 6·13*), $11·\underline{39}$*)

*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.

„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.

„ 2/7 до 30/9 5·30.

в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.

З Янова:

що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},

в неділї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 $10·\underline{10}$.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10·\underline{15}$.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.

*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.

*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, $11·\underline{25}$.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10·\underline{45}$.

До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)

*) до Рави руск. (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*).

*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: $5·\underline{53}$*), 6·32, 1·49*), $6·\underline{50}$, $10·\underline{54}$*).

*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:

що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.

„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.

„ 1/7 до 31/8 5·50.

в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.

від 1/6 до 30/9 12·41.

від 1/7 до 31/8 9·—.

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35

в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.

До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ

на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна зановляти в рускім Товаристві педагогічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склені Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, (образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Коза-Дереза (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казка, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Конаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Англїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з англїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хлїба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Гулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка".
„Дзвінок", брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок" „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).